

ת"פ 47904/03/16 - מדינת ישראל נגד יעקב זגייה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 47904-03-16 מדינת ישראל נ' זגייה(עציר)

לפני
המאשימה
כבוד השופט מרדכי לוי
מדינת ישראל
ע"י עו"ד גלי חצב, פמת"א (תל אביב)

נגד
הנאשמים
יעקב זגייה (עציר)
ע"י באת-כוחו עו"ד אדוה אלאב

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום: עבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"); ועבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

2. נסיבות ביצוען של העבירות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואחזור עליהן כאן אך בקצרה:

בלילה שבין 11.3.16 ל-12.3.16 יצא המתלונן לבלות במועדון "הסטריאו" בתל אביב (להלן: "**המועדון**"). בשעה 03:45 או בסמוך לכך, יצא המתלונן מהמועדון והלך לחניון סמוך, מעבר לכביש. במהלך שהייתו בחניון פנה המתלונן לנאשם, שהיה במקום, וביקש ממנו סיגריה. בתגובה קפץ הנאשם על המתלונן, חבל בו ודקר אותו בפניו, בגבו ובכתפו, באמצעות חפץ חד, המהווה "נשק קר".

בעקבות כך החל המתלונן להימלט ורץ חזרה לתוך המועדון, בעוד הנאשם ואנשים נוספים שהיו אתו רצים אחריו. בשלב זה מנעו עובדי המועדון מהנאשם להיכנס חזרה למועדון, והנאשם התרחק מהכניסה למועדון.

כעבור דקות ספורות חזר הנאשם כשהוא מלווה בחבריו, לכניסה למועדון. הנאשם ניסה להיכנס לבניין, אך עובדי המועדון מנעו זאת ממנו, וסגרו בפניו את דלת הכניסה לבניין. בתגובה החל הנאשם לבעוט בדלת הכניסה, תוך שהוא משמיע קללות ואיומים לעבר המתלונן.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חתכים אשר הצריכו את פינויו של המתלונן לבית החולים, שם נזקק לטיפול רפואי שכלל, בין היתר, תפירת חתך עמוק בפנים.

תסקיר שירות המבחן

3. במועד ביצוע העבירות היה הנאשם מתחת לגיל 21 ולפיכך קיימת בעניינו חובת תסקיר.

על פי התסקיר של שירות המבחן מיום 14.5.17, הנאשם הוא רווק בן 21, אשר עלה עם משפחתו מאתיופיה בגיל שנתיים. טרם מעצרו התגורר הנאשם בבית אמו באור יהודה ועבד במפעל למוצרי פלסטיק. הנאשם סיים 8 שנות לימוד ונפלט ממסגרת הלימודים. משפחתו של הנאשם התגוררה בעבר בנתניה ולפני כ-6 שנים היא עברה להתגורר באור יהודה, בניסיון לנתק את הנאשם מחשיפה לגורמי שוליים ולסביבה עבריינית.

שירות המבחן ציין את הרשעותיו של הנאשם בעבר, שבגין הוא אף ריצה עונשי מאסר בפועל: בשנת 2010 הוא הורשע בעבירה של סחיטה באיומים ובשנת 2013 הורשע בעבירה של שוד מזויין בחבורה. עוד צוין כי הנאשם גילה בעבר רצון להשתלב במסלול חיים נורמטיבי אולם צווי המבחן והשל"צ הופקעו לאחר שהנאשם לא עמד בביצועם כנדרש.

באשר לתיק דנן, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה בקבלת אחריות לביצוע העבירות, וכי הוא משליך את האחריות על המתלונן, אשר לטענתו תקף אותו מחוץ למועדון. בנוסף, הנאשם עשה שימוש אינטנסיבי ב"קנאביס" ובשתיית אלכוהול - אשר שיבשו את מחשבתו ואת יכולתו לשלוט בכעסיו באותה עת.

לנגד עיני שירות המבחן עמדו **גורמים מעלי סיכון**, הבאים לידי ביטוי בביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם, בחומרת הפגיעה במתלונן ובהיעדר אמפתיה של הנאשם כלפיו. כמו כן, הנאשם מתאפיין בקווי אישיות אימפולסיביים והוא מתקשה בוויסות דחפים. להערכת שירות המבחן, התנהגותו של הנאשם כלפי המתלונן במסגרת התיק דנן מהווה ביטוי לדפוסים העברייניים שהוא סיגל לעצמו במרוצת השנים חרף גילו הצעיר. בנוסף, לנאשם עבר פלילי שלא הרתיע אותו מהסתבכות נוספת. **גורמים מפחיתי סיכון** באים לידי ביטוי בכך שהנאשם משקיע כוחות בקיום מערכות יחסים תקינות ובהשתלבות בתעסוקה, וכן בקיומה של מוטיבציה חיובית לגבי עתידו.

להערכת שירות המבחן, הפרמטרים שנבדקו מעידים על **רמת סיכון גבוהה למעורבות בהתנהלות אלימה ומידת החומרה של התוצאות האלימות** צפויה להיות אף היא **גבוהה**.

למרות המוטיבציה המילולית שביטא הנאשם להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן ולמרות הנזקקות הטיפולית שלו, **לא הומלץ על טיפול במסגרת שירות המבחן**. זאת, לנוכח התנהלותו הבעייתית החוזרת בביצוע העבירות, קשייו לקבל אחריות על ביצוע, חומרת העבירות והפגיעה באחר, עמדתו של הנאשם המקטינה והמצמצמת את התנהלותו הבעייתית וקשייו לבחון לעומק את הסיבות והמניעים העומדים בבסיס מעורבותו בעבירות חוזרות, מאפייניו המתוארים והסיכון הגבוה.

שרות המבחן המליץ כי באם בית המשפט יפעיל את המאסר המותנה התלוי נגד הנאשם ובמידה שהנאשם יביע נכונות להשתלב בטיפול במסגרת שב"ס - יתאפשר לנאשם לרצות את יתרת המאסר באופן שיאפשר השתלבותו במסגרת טיפולית המותאמת לצרכיו.

הראיות לעונש

4.ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (**תע/1**), שממנו עולים הנתונים הבאים: בהיותו קטין, בשנת 2010, הוטלו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל בגין סחיטה בכח, סחיטה באיומים והפרת הוראה חוקית; ובשנת 2014 הורשע הנאשם בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות שגם אותה ביצע בהיותו קטין והושתו עליו

16 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה כפי שיצוין להלן, וזאת בת"פ (מחוזי מרכז) 3276-08-13 **מדינת ישראל נ' זגייה** (5.8.2014) (להלן: "**התיק הקודם**").

כפי שעולה מגזר הדין בתיק הקודם, לצד עונש המאסר בפועל (בן 16 חודשים) הושתו על הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי באם תוך 3 שנים יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע (**תע/2**).

מוסכם על הצדדים כי הנאשם שוחרר מהמאסר בתיק הקודם ביום 26.4.15 וכי האירוע שבגינו הורשע בתיק דנן התרחש כשנה לאחר מכן; לפיכך, המאסר המותנה בן 12 חודשים מהתיק הקודם הוא בר הפעלה.

עיקרי טיעוני המאשימה

5. ב"כ המאשימה עמדה על השיקולים התומכים לדעתה בהחמרה בעונשו של הנאשם.

ב"כ המאשימה ציינה כי הערכים המוגנים שנפגעו בגין העבירות שביצע הנאשם הם ההגנה על שלום גופו של אדם, ביטחון הפרט וביטחון הציבור והשמירה על הסדר הציבורי. כמו כן צוין כי הנאשם פגע פגיעה חמורה בערכים אלו בכך שדקר את המתלונן בפניו ובגבו.

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, ב"כ המאשימה הדגישה את הנזק שנגרם למתלונן, שנושא עד היום צלקת בפניו, וכן את העובדה שהנאשם - בהיותו תחת השפעת אלכוהול - פגע במתלונן בגין עניין פעוט והמשיך גם לאחר הפגיעה במתלונן לרדוף אחריו ולאיים עליו בפגיעה.

ביחס למדיניות הענישה הנהוגה הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה שתפורט להלן. ב"כ המאשימה הוסיפה כי בתי המשפט הדגישו את הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות אלימות והתייחסו לקלות הבלתי נסבלת של שימוש בסכין במהלך בילוי במועדונים ובמהלך סכסוכים.

לעמדת המאשימה, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על 30-60 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם לא נטל כל אחריות על מעשיו. ב"כ המאשימה התייחסה לתסקיר שירות המבחן המצביע על מסוכנות גבוהה של הנאשם ולא בא בהמלצה טיפולית.

עוד צוין כי לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות בבית המשפט המחוזי בגין עבירות שביצע בהיותו קטין, ושבגין הוא נדון למאסר בפועל; ושגם המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו לא הרתיעו.

לאור האמור, עתרה ב"כ המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם, לצד מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלונן. ב"כ המאשימה ביקשה להפעיל באופן מצטבר את המאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם.

ביחס לבקשת ההגנה לדחות את מועד תשלום הפיצוי עד לאחר שחרורו של הנאשם מן המאסר, ב"כ המאשימה טענה כי הדבר תלוי בתקופת המאסר שתיגזר על הנאשם וכי קיים ערך לתשלום הפיצוי במועד שאינו רחוק ממתן גזר הדין.

עיקרי טיעוני ההגנה

6. ב"כ הנאשם עמדה על השיקולים התומכים לדעתה בהקלה בעונשו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הדגישה כי במקרה דנן מדובר באירוע ספונטני שנעדר תכנון מוקדם וכי לא ידוע מהו אותו חפץ חד שבאמצעותו פגע הנאשם במתלונן. כמו כן, נטען כי גם הנזק שנגרם למתלונן אינו חמור במיוחד מאחר שמדובר בחתך שהצריך תפירה בהרדמה מקומית בלבד.

ביחס לפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה ציינה הסניגורית כי מדובר במקרים חמורים יותר מהמקרה דנן, תוך שהיא הפנתה לפסיקה אחרת, שבה הרף התחתון של מתחם העונש ההולם נמוך מזה שהציגה המאשימה: ת"פ (מחוזי נצרת) 40677-06-14 **מדינת ישראל נ' תורג'מן** (11.2.2015); ת"פ (מחוזי חיפה) 20828-06-15 **מדינת ישראל נ' בניטה** (19.5.2016); ת"פ (מחוזי נצרת) 20841-09-15 **מדינת ישראל נ' קדוש** (26.5.2016).

לעמדת ההגנה, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם במקרה דנן על 10-30 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם התייחסה לנסיבותיו האישיות של הנאשם וטענה כי עברו הפלילי אינו מכביד. כמו כן, הוטעם כי הנאשם נעדר הכוונה הורית ונגרר מילדותו אחר דמויות מכשילות. חרף זאת, שירות המבחן ציין כי הנאשם עושה מאמצים בתחום התעסוקתי ומנסה לקיים מערכות יחסים תקינות.

לאור האמור, עתרה ב"כ הנאשם לגזור את עונשו של הנאשם באמצע המתחם או קרוב לתחתיתו.

כמו כן, עתרה הסניגורית להפעיל את עונש המאסר המותנה מהתיק הקודם באופן שיחפוף את עונש המאסר שיטיל בית המשפט בתיק דנן. הוטעם כי מדובר בעונש מאסר על תנאי ארוך וכי בתיק הקודם הסכים הנאשם לעונש של 16 חודשי מאסר בפועל אף שקטין אחר באותו תיק נדון ל-11 חודשי מאסר בלבד.

לסיום, ביקשה הסניגורית שייקבע כי תשלום הפיצוי למתלונן יתבצע לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר, וזאת, לנוכח המצוקה הכלכלית הקשה של משפחתו.

הנאשם בחר שלא להוסיף על דברי באת כוחו.

דין והכרעה

כללי

7. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

8. **מתחם העונש ההולם** - כידוע, מקום שמיוחסות לנאשם **עבירות אחדות**, יש לקבוע תחילה **האם** מדובר ב"**אירוע אחד**", כך שייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, או שמא מדובר ב"**כמה אירועים**", כך שייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40ג לחוק).

9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע** מביצוע העבירה **ומידת הפגיעה בו**, **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק

העונשין, ומדיניות הענישה הנהוגה [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 מדינת ישראל נ' נעאמנה, בפסקה 13 (10.6.2014)].

10. **גזירת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 40 לחוק) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 40 לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

11. **חריגה ממתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

מן הכלל אל הפרט

12. במקרה דנן, הנאשם הורשע בביצוע שני מעשי-עבירות במסגרת **אישום אחד**, שבוצעו על ידי הנאשם בזה אחר זה, ולכן מדובר ב**אירוע אחד**, ויש לקבוע אפוא **מתחם עונש הולם אחד**.

מתחם העונש ההולם

13. **הערכים שנפגעו** מביצוע העבירות במקרה דנן הם שלמות גופו של המתלונן וביטחונו, ההגנה על ביטחון הפרט וביטחון הציבור והשמירה על הסדר הציבורי.

במקרה דנא, **מידת הפגיעה** הנה **גבוהה למדי**, בעיקר לנוכח פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למתלונן כתוצאה מדקירתו באמצעות נשק קר.

בית המשפט העליון חזר לא אחת על **מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת, ככלל, בעבירות אלימות** ועל הצורך בשליחת מסר מרתיע לשם מיגור התופעה הפסולה שזכתה לכינוי "תת-תרבות הסכין" ושבמסגרתה עושים צעירים שימוש בכלי משחית בתגרות אלימות לפתרון סכסוכים.

כך, למשל, בע"פ 3573/08 **עוואדרה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 45 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר (13.4.2010), הוטעם כי:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר

משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג וברז.

כמו כן, ראו והשוו: ע"פ 121/16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, בפסקה 10 לפסק-דין של כב' השופט ע' פוגלמן (11.2.2016); ע"פ 4813/15 **פלאח נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט צ' זילברטל (22.3.16); ע"פ 2441/15 **חכם נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (7.6.2016).

14. באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, המקרה דנן מהווה דוגמא לתופעה הפסולה של "תת-תרבות הסכין" ולקלות שבה צעירים שולפים כלי נשק ופוגעים באמצעותו באחר על מנת ליישב מחלוקות.

במהלך בילוי לילי של הנאשם עם חבריו הוא יצא מחוץ למועדון, וללא כל סיבה ממשית דקר את המתלונן באמצעות נשק קר ולאחר מכן המשיך לרדוף אחריו. הנאשם ביקש אף להמשיך את המגע עם המתלונן ורק בזכות התושייה של עובדי המועדון שהחזיקו את הדלת ומנעו את כניסתו של הנאשם למועדון - הדבר נמנע.

אף לאחר שהנאשם עזב את המקום, הוא חזר כעבור דקות ספורות וניסה להיכנס למועדון תוך השמעת איומים כלפי המתלונן, אולם העובדים מנעו את כניסתו בשנית.

יצוין כי אמנם הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה ממעשיו של הנאשם - חתך בפניו שהצריך תפרים בהרדמה מקומית וחתיכים קלים בגבו ובכתפו - אינו מן החמורים; אולם לדקירה באזורים אלו בגוף באמצעות חפץ חד יש פוטנציאל לגרימת נזק חמור והאירוע עלול היה להסתיים בתוצאות קשות הרבה יותר.

15. כפי שיפורט להלן, קיימת פסיקה ענפה בעניין הענישה הראויה בגין העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ובפסיקה קיים מנעד רחב של עונשים, כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

הפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה, שתפורט להלן, מתייחסת בחלקה למקרים שבהם נגרם למתלונן נזק חמור מזה שנגרם למתלונן בתיק דנן, אולם כולה מתייחסת לנאשמים אשר הודו בעבירות שיוחסו להם:

בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.8.2010) התקבל הערעור על קולת עונשו של המשיב, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 40 חודשים, חלף 28 חודשים, וזאת בגין גרימת חבלות חמורות ופציעות חמורות, יחד עם אחרים, לשני מתלוננים שאחד מהם הוא נכה שהובהל לבית החולים במצב קשה כשהוא מחוסר הכרה, עבר סדרת ניתוחים בדחיפות ואיבד את עינו. במקרה דשם המשיב היה נעדר עבר פלילי וסבל מבעיות בריאותיות.

בע"פ 1929/12 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (24.4.2012) התקבל הערעור על קולת עונשו של המשיב, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 36 חודשים, חלף 24 חודשים, וזאת בגין דקירת המתלונן בחזה, שהותירה אותו נכה למשך כל חייו.

בע"פ 935/14 **אוסטרובסקי נ' מדינת ישראל** (30.11.2014) נדחה הערעור על חומרת העונש בן 50 חודשי מאסר, בגין הרשעתו של המערער בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער דקר את המתלונן באמצעות סכין מטבח מספר דקירות שגרמו לחתיכים בידו של המתלונן, בכתפו ובשכמו. באתו פסק-דין צוין כי בנסיבות העניין בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 3.5-5 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 1460/15 **גלאם נ' מדינת ישראל** (14.1.2015) חזר בו המערער בהמלצת בית המשפט מן הערעור על חומרת העונש בן 43 חודשי מאסר בפועל, בגין דקירת המתלון באמצעות חפץ חד.

בע"פ 379/15 **לוי נ' מדינת ישראל** (26.7.2015) נדחה הערעור על חומרת העונש בן 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שהושת על המערער בגין הרשעתו בגרימת חבלה חמורה למתלון, באמצעות בקבוק בירה שהטיח בפניו. בית המשפט העליון ציין כי מעיון בגזרי דין של חבלה חמורה באמצעות בקבוק זכוכית עולה כי הוטל בהם עונש מאסר דומה או חמור מזה שנגזר על המערער.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה שכולה ניתנה על ידי בתי משפט מחוזיים והמתייחסת לנאשמים אשר בגזירת עונשם נלקחה בחשבון לזכותם הודאתם במסגרת הסדר טיעון.

להלן אתייחס **לפסיקה נוספת** שממנה ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה. יצוין כי בכל המקרים שלהלן עסקין ב"בגירים-צעירים" בני 18-19.

בע"פ 308/16 **נאטור נ' מדינת ישראל** (7.11.2016) (להלן "**עניין נאטור**") נדחה הערעור על חומרת העונש בן 30 חודשי מאסר בפועל, שהושת על המערער בגין הרשעתו בעבירה חמורה יותר מהעבירות שבמקרה דנן, של חבלה בכוונה מחמירה. המערער, בן ה-19, דקר את המתלון בבטנו וגרם נזק לאבריו הפנימיים; למערער לא היה עבר פלילי, והוגש בעניינו תסקיר חיובי שהצביע על סיכון נמוך מצדו ועל כך שהנאשם מביע אמפתיה כלפי המתלון.

בע"פ 4225/16 **מדינת ישראל נ' קאדח** (13.10.2016) התקבל הערעור על קולת עונשם של המשיבים, כך שעונש המאסר בפועל של המשיב 1 (אביהם של המשיבים 2-3) הועמד על 33 חודשים, חלף 24 חודשים, ועונשם של המשיבים 2 ו-3 הועמד על 24 חודשים חלף 18 חודשים; וזאת, בגין הרשעתם, בין היתר, בגרימת חבלות חמורות למספר מתלוננים. במסגרת פסק-דינו העמיד בית המשפט העליון את מתחם העונש ההולם על 24-48 חודשים, חלף המתחם שנקבע בבית המשפט המחוזי (12-30 חודשים). צוין כי בית המשפט אינו ממצה את הדין עם המשיבים, כפי שראוי היה לעשות מלכתחילה. המשיבים היו נעדרי עבר פלילי והם הודו במסגרת הסדר טיעון. נסיבה נוספת לקולה היתה גילם של המשיבים 2 (שהיה בן 24) ו-3 (בן 21) ותסקיר חיובי של שירות המבחן.

בע"פ 860/09 **אבו שנדי נ' מדינת ישראל** (12.5.2010) התקבל הערעור על חומרת עונשו של המערער, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 40 חודשים, חלף 48 חודשים, וזאת בגין דקירת המתלון בסכין לכל אורך לחיו השמאלית. במועד ביצוע העבירה היה המערער בן 18 ו-3 חודשים, ומדובר היה באדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, שהודה במסגרת הסדר טיעון.

16. לאחר ששקלתי את הפגיעה בערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה, באתי לכלל מסקנה כי **מתחם העונש ההולם** בגין האירוע נושא התיק דנן, **נע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 42 חודשים**.

גזירת העונש המתאים לנאשם

17. במקרה דנא, לא מצאתי בעניינו של הנאשם נסיבות מקלות ממשיות - למעט גילו הצעיר והיותו "בגיר-צעיר".

אמנם, בע"פ 7781/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (25.6.2013) הוטעם כי ל"בגיר-צעיר", מגיל 18 עד גיל 24-22 לכל היותר **ובמיוחד עד גיל 21**, יש על דרך הכלל יכולת פחותה לכלכל בתבונה את מעשיו ולהימנע מלקיחת סיכונים ומפעולה פזיזה, במובחן מבגירים מבוגרים יותר; ולפיכך נקבע שם, בדעת רוב, כי בגזירת עונשו של "בגיר-צעיר" יש להתחשב לקולה במאפייניה הייחודיים של קבוצה זו וליתן משקל רב לשיקול השיקום.

אולם, בפסיקה מאוחרת יותר הובהר כי "בגיר-צעיר" אינו מעין "מונח קסם" המצדיק כשלעצמו הקלה בעונש וכי כל מקרה ייבחן לגופו, לפי נסיבותיו הקונקרטיות ובהתאם לגיל של הנאשם בעת ביצוע העבירה [ראו: ע"פ 4641/12 פלוני נ' **מדינת ישראל**, בפסקה 15 (20.11.2013); ע"פ 2357/13 רוש נ' **מדינת ישראל**, בפסקאות י"ח-כ' לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (6.10.2013); ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 20-21 לפסק-דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן (29.11.2015); עניין **נאטור**, בפסקאות 10-11 לפסק-דינו של כב' השופט ג'ובראן; ע"פ 8487/15 פלוני נ' **מדינת ישראל**, בפסקה 14 לפסק-דינו של כב' השופט צ' זילברטל (8.11.2016)].

במקרה דנן, הנאשם היה כבן 20.5 בעת ביצוע העבירות ולפיכך ברי שאין להטיל עליו מאסר לתקופה המצויה ברף העליון של מתחם העונש ההולם.

עם זאת, קיימות נסיבות אחדות לחומרה, ובראשן **עברו הפלילי** של הנאשם; הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק הייתה בהיותו קטין וניכרת **הסלמה במעשיו** (סחיטה באיומים וסחיטה בכוח, שוד, וכעת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות). הנאשם גם הוכיח במעשיו כי **מאסר מותנה אינו מרתיע אותו**, שכן הוא ביצע את העבירות בתיק דנן בתקופת התנאי של המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו; וכן מתברר כי **מאסרים לריצוי בפועל** שהוטלו עליו בעבר **לא הרתיעו אותו**.

כמו כן, הנאשם **לא נטל אחריות** על מעשיו **ולא הביע חרטה**; ושירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית, לאחר שהתרשם מקיומה של **מסוכנות גבוהה** מצד הנאשם.

18. בנסיבות הכוללות של המקרה דנן ובשים לב בראש ובראשונה לעקרון ההלימה וכן לשיקולי החומרה והקולה דלעיל, ותוך התחשבות בגילו הצעיר של הנאשם, החלטתי להטיל עליו **בגין העבירות שבהן הורשע בתיק דנן מאסר בפועל לתקופה המצויה בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם, אם כי כאמור לא ברף העליון של המתחם**.

המאסר המותנה בר הפעלה

19. כזכור, לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה בגין התיק הקודם.

לנוכח חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם, בעבר ועתה, ולנוכח הערכת שירות המבחן כי בעניינו קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהלות אלימה וכי מידת החומרה של התוצאות האלימות צפויה להיות אף היא גבוהה, מחד גיסא; ולנוכח גילו הצעיר של הנאשם, מאידך גיסא - החלטתי להפעיל את המאסר המותנה באופן שמחציתו האחת תחפוף את המאסר בפועל המוטל ואילו המחצית האחרת תצטבר למאסר בפועל.

סוף דבר

20. סוף דבר, הנני מטיל על הנאשם את העונשים הכוללים הבאים:

עמוד 8

א. 34 חודשי מאסר בפועל;

כמו כן הנני מפעיל את המאסר המותנה בן 12 חודשים מ-ת"פ (מחוזי מרכז) 3276-08-13, באופן שמחציתו האחת תחפוף את המאסר בפועל המוטל ואילו המחצית האחרת תצטבר למאסר בפועל.

בסה"כ ירצה אפוא הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל, שמניינם מיום מעצרו 12.3.16;

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות שהיא פשע;

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות שהיא עוון או עבירה של איומים;

כמו כן אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪.

הפיצוי ישולם למתלונן בתוך 90 יום, על פי פרטים שתעביר המאשימה למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ז, 29 יוני 2017, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט